

EXPUNERE DE MOTIVE

la proiectul de hotărâre privind conferirea titlului de Cetățean de Onoare al municipiului Ploiești arhitectului Călin Hoinărescu

Din perspectiva tradițiilor noastre edilitar-arhitecturale, orașul Ploiești n-a avut parte de prea multe obiective de tip patrimonial, care să-i fi marcat, distinct, unicitatea sau individualitatea. În afara edificiilor publice – rezervate, programatic, pentru sediile unor autorități locale – puține s-au conservat ca urmare a unui efort organizat și susținut, a unei politici unitare și sistemice.

În vârtoarea evenimentelor naturale sau a deciziilor iscate pe fondul succesivelor măsuri de sistematizare, s-au mai pierdut o serie de clădiri de valoare. Din fericire, unele, încă, au mai rămas, ca niște martori tăcuți ai scurgerii timpului. Încorporate noului peisaj ambiental și restaurate cu chibzuință, mai ales în ultimii ani, asemenea edificii se sumeșc să ne amintească de un trecut nu foarte îndepărtat, când Ploieștiul era receptat ca un oraș prosper al industriașilor și comercianților, mai mult sau mai puțin bogați.

Conservarea lor, a celor mai multe dintre aceste spații de habitat, o datorăm pasiunii nobile și profesionalismului ardent de care a fost și este animat arhitectul Călin Hoinărescu. La 64 de ani de viață se cuvine a-l cunoaște mai bine. Încă din primii ani de după absolvirea Institutului de Arhitectură « Ion Mincu », activitatea sa s-a desfășurat la IPP Prahova sau CONSPROIECT-UL de azi, adică într-un loc care i-a permis să se implice, decisiv, și să-și valorifice concepțiile.

Iscoditor în toate și voind, mereu, mai mult, de la sine, în primul rând, Domnul Călin Hoinărescu s-a apropiat repede de acest domeniu de finețe, în care nu este vorba doar de performanță ci și de erudiție ori de suflet. Orientându-se spre arhitectura reconstitutivă, Domnia-Sa a izbutit să reazeze în paginile originale multe monumente ale trecutului. Prin râvna și priceperea sa, Ploieștiul pare azi mai bogat și mai plin de ele, fiindcă artistul-cetățean din el a înțeles că din puținul pe care îl are acest oraș trebuie salvat cât mai mult.

Așa se face că cele mai de preț podoabe i-au încăput pe mână pentru a putea contribui la revitalizarea și reintegrarea lor în circuit : Casa « Hagi Prodan », Casa Căsătoriiilor, Palatul Culturii (fost al Justiției), Halele Centrale, Restaurantul « Bulevard », ca să ne referim, doar, la cele mai reprezentative.

Migala sa și știința de carte au dat roade și în planul recompenselor, obținând multe și importante premii în țară și străinătate. Cel mai recent și, poate, cel mai prestigios, este Premiul Consiliului Europei pe 2003 – « Europa Nostra », atribuit

pentru activitatea desfășurată timp de 35 de ani în domeniul conservării și restaurării monumentelor istorice. Această recompensă onorează, în fapt, și orașul Ploiești, în care și-a putut demonstra, în cea mai mare măsură, măiestria.

Ca expresie a recunoștinței civice față de un asemenea valoros arhitect, de care suntem mândri, pe drept cuvânt, mulți dintre noi, se cuvine să solicităm Consiliului Local să acorde Domnului Arhitect Călin Hoinărescu înaltul Titlu de Cetățean de Onoare al Municipiului Ploiești.

O astfel de recompensă l-ar așeza, pe merit, în Galeria acelor oameni care încearcă să dea municipiului nostru o fizionomie mai conformă cu aspirațiile sale de oraș european.

ANDREI VOLOSEVICI,
Primarul Municipiului Ploiești

Ploiești, 15 octombrie 2008

RAPORT DE SPECIALITATE

la proiectul de hotărâre privind conferirea titlului de Cetățean de Onoare al municipiului Ploiești arhitectului Călin Hoinărescu

Arhitectul Călin Hoinărescu s-a născut pe meleaguri argeșene, în comuna Soslănești, la data de 15 iunie 1944. Își face, totuși, studiile liceale la Ploiești, la actualul liceu "Mihai Viteazul", pentru ca, apoi, să urmeze Facultatea de Arhitectură la Institutul "Ion Mincu" din Capitală.

După absolvire, în 1968, este încadrat la IPP Prahova, "Consproiectul" de azi, unde s-a consacrat ca o personalitate artistică de relief, profilându-se pe restaurarea monumentelor istorice și de artă. Începând cu anul 1972, inițiază acțiuni de inventariere, cartare și fișare a monumentelor din spațiul prahovean. Concomitent, elaborează studiile și documentațiile de urbanism, de restaurare efectivă pentru câteva monumente de mare valoare: Casele "Hagi Prodan", din Ploiești și, respectiv, "Nicolae Iorga", din Vălenii de Munte, precum și Biserica "Sf. Nicolae" Vechi ori Casa Căsătoriilor, din Ploiești. Ca membru al Uniunii Arhitecților din România, în perioada 1980-1990 a fost la originea multor reuniuni, dezbateri și expoziții în Ploiești, Vălenii de Munte sau București, prin care a încercat să fie popularizate valorile arhitecturale prahovene. Atenția sa s-a concentrat, însă, asupra proiectelor de restaurare, în acest orizont intrând, deopotrivă, așezăminte religioase, cât și altele de cultură tradițională. Face eforturi pentru a fi elaborată o amplă documentație urbanistică, de conservare și punere în valoare a zonei istorice din Bulevardul Independenței Ploiești (1980), zona istorică Bobâlna din Ploiești (1981), precum și, ulterior, Zona Centrală Ploiești (2002). Animat permanent de credința că acest oraș are ce arăta generațiilor de azi, ca și celor de mâine, obiectivele sale arhitecturale putându-i defini, măcar parțial, măreția aspirațiilor și, mai ales, orizontul spiritual, în demersul său recuperator, arhitectul a străbătut județul de la un capăt la altul, convingând autoritățile de necesitatea investiției în acest domeniu. Totuși, Ploieștiul rămâne ținta sa favorită: Palatul Culturii, Halele Centrale, Restaurantul "Bulevard" sau sediul "Bancorex" numărându-se printre proiectele sale împlinite sau în curs de finalizare.

Recunoașterea competențelor remarcabile, a culturii sale multidisciplinare, l-au recomandat pentru responsabilități importante la nivel central. Începând cu 1990 este Membru al Comisiei Naționale a Monumentelor, ca și al Comisiei Zonale "Muntenia". În această calitate participă la avizarea documentațiilor de profil și la elaborarea strategiei comisiei, în vederea stabilirii planului național de restaurare, precum și la formularea ori definitivarea reglementărilor în domeniul protejării și conservării monumentelor istorice. Din 1992 și până în prezent face parte din Comitetul European de Conducere al ECOVAST, o asociație paneuropeană care

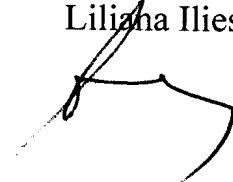
militează pentru protecția peisajului cultural și a identității naționale. În perioada 1993-1994 este Director General al Direcției de Specialitate, în cadrul Ministerului Culturii, coordonând desfășurarea Programului Național de Reastaurare. Din 1994 este Membru al Uniunii Naționale a Restauratorilor, vicepreședinte, iar din 1998 Președinte al acesteia. În paralel, elaborează și publică o serie de articole și studii de specialitate, fiind autorul unor lucrări de referință în domeniu, precum: "Locuința satească din România" (1987-1990) și "Modele de locuințe satești cu arhitectură tradițională specifică principalelor zone etnografice ale țării" (1987-1988; 1991-1992). O scurtă perioadă de timp este profesor în cadrul cursurilor postuniversitare organizate pe lângă Institutul Politehnic – Facultatea de Arhitectură din Cluj.

Remarcându-se la nivelul țării ca o personalitate de tip cărturăresc, arhitectului Călin Hoinărescu i-au fost atribuite numeroase premii și distincții, în principal pe linia Uniunii Arhitecților și a Uniunii Restauratorilor din România. Dar munca sa, savant-creativă, a intrat și în vederile altor forumuri, precum: Patriarhia României, care îi conferă Ordinul "Crucea Patriarhală", pentru rezultatele obținute în restaurarea bisericilor – monumente istorice, în speță, a mănăstirii din comuna Apostolache. De curând, mai precis în iunie 2004, a primit Premiul "Europa Nostra" pentru cei 35 de ani de activitate desfășurată în domeniul restaurării monumentelor istorice.

Fire perseverent-activă, impulsionată de o pasiune contagioasă, arhitectul Călin Hoinărescu este un intelectual de mare ținută, care și-a consacrat talentul și energia pentru a salva sau revitaliza valori patrimoniale greu estimabile. Râvna și priceperea sa nu vor putea fi, efectiv, răsplătite, niciodată, pe deplin. Ploieștiul îi datorează enorm, pentru că acest fascinant profesionist a știut să-și consume combustia creativă pentru a face din puținul tradițional arhitectural rămas o zestre impresionantă, care stă mărturie și asigură o continuitate, făcând, astfel, legătura istorică de care comunitatea trebuie să fie conștientă și să ia aminte.

Consilier,
Liliana Iliescu

Ploiești, 15 octombrie 2008

R A P O R T

și a constatat:

Ans negative

- prepare an index of a & web based documents

Data: 29.10.2008